

БАЉЕВО 11-18. СЕПТЕМБАР 1987.

ТЕШЊАРСКИ ПЛАЌОТОВА

број: 4

20

ГОДИНА I

ЦЕНА ЛИСТУ
6 ДИН. ГОД.
3 ДИН. ПО ГОД.
МЕСЕЧ. 50 пр.д.

МЛАДОСТ ПРЕДРАТНЕ ГЕНЕРАЦИЈЕ

У предвечерје II светског рата, на обали Колубаре, једна генерација проживљавала је своју младост.

Због строгих моралних норми и лоших прилика у држави, у животу те генерације постојала су извесна ограничења.

Сви гимназијалци били су обавезни да носе школске блузе, односно кецеље и беретке на којима је била ознака разреда и одејења које су похађали. Ако би се, којим случајем, десило да неки ученик заборави беретку, он тога дана није смео присуствовати настави.

Ученицима је био забрањен приступ у Свечану салу. Та прослотија је за њих била светиња и многи су је први пут видели тек за прославу десетогодишњице матуре.

Вечерњих излазака није било. Ученици су слободно шетали до 19. часова, а после су се на улици смели наћи само уз пратњу родитеља.

У биоскоп се ишло уз посебну дозволу коју је потписивао разредни старешина. Наравно, ученик је дозволу могао тражити само једном месечно, под условом да је филм добио позитивне оцене професора књижевности.

Свака младост са собом носи и скривене погледе, уздахе, љубави. И предратна генерација знала је да воли, али онако кришом, испод ока. Једине прилике за "размену података" биле су игранке у Соколани (данас се ту зида пословна зграда Ваљевске банке), Трговачкој академији, пољопривредној школи.

Стидљиве цурице, уредно очешљане, са осмехом на лицу, стајале су у групицама и кобајаги нису примећивале заводљиве погледе кициша.

За синове и кћери угледних Ваљеваца организоване су игранке у Офицерском дому, а у складу са тим нису изостајала ни правила о лепом одевању.

Иначе, омиљено састајалиште младих, био је корзо на релацији пошта-Централ (данас би то било Библиотека-пошта). Пошто су уласци у кафане, пијење и пушење били кажњавани, млади су често свраћали код Пеливана који је држао посластичарницу на углу данашњих улица Војводе Мишића и Кнеза Милоша (код занатске радње "Рад"). Ту су се препричавале чаршијске приче и јео "гемиш" (посластица од алве и суџука).

За време викенда, млади Ваљевци су правили излете до Јоване, Белија и Петничке пећине.

А онда је рат прекинуо младост. Генерација са обале Колубаре преко ноћи је постала херојска.

Од тада су прошле четири деценије. И док сада њихови унуци у трци између трга и "32"-ојке, проживљавају своју младост, представници старе, предратне генерације, у међусобним сусретима, оживљавају успомене на своје најлепше дане живота.

Према казивању старих Ваљеваца
Припремила Славица Ристовић

БАБИЦА СИМКА

У кући број 20. у улици Иве Лоле Рибара, станује Симка Срећковић коју Тешњар па и Ваљево знају као Бабица Симка. У тешка предратна, ратна, а касније поратна времена била је једна од ретких стручно оспособљених здравствених радника.

Животна прича ове старице није ни најмање романтична, али је сведочење о чврстости и жељи самохране удовице да истраје у вечитој борби са недаћама.

Бабица је постала игром случаја. Након преране смрти мужа који је био трговац, банкротирали су и на добов им је отишло све што су имали. Оставши сама, са двоје ситне деце, по препоруци пријатељице отишла је у Београд, у интернат, што га је краљица Марија отворила за несрећне жене. Ту је завршила средњу медицинску школу која је трајала две ипо године.

Вратила се у Ваљево, а ту није било посла. Седам месеци га је тражила, али у време општег незнања и здравствене некултуре једноставно ником није требала Бабица. Тек након интервенције рођака, за њу се нашло места у ваљевској болници, где ју је особље одмах прихватило као човека и као стручног радника. Свој позив је правилно схватила и зато јој није било тешко да у прво време ради као Бабица, а и као инструменталка. Знала је да цени туђи живот као свој. Била је одана својим пацијентима и често радила више него што се од ње захтевало.

Она Тешњар памти као калдрмисани буџак којим је стотине пута ишла с'краја на крај помажући женама да на свет донесу здраву децу. Сећа се воловских кола која су била једино превозно средство и одрпаних сељака у тесним гуњевима, без опанака. Било је то доба беде коме се Бабица није предавала.

За време другог светског рата радила је у руској болници, са совјетским хирурзима које памти као одличне стручњаке, али и људе који поштују рад и раднике.

Након ослобођења наставила је са радом успешно се борећи да посао обави до краја стручно, упркос недостатку материјала, лебади, инструмената.

Сећајући се прохујалих времена, друштвених и економских превирања говори о видом напретку, али и о томе да је збуњује то што људи раде, а земља је још увек сиромашна.

Својим животом је задовољна. Од ничега, са својих десет прстију, стекла је углед, успех на послу, подигла децу на коју је врло поносна. Још и данас срећу је бивши пацијенти и захваљују што им је помогла да подигну потомство одвраћајући их од незнања и сујеверја, које је могла искористити али није. Поштење и озбиљност у раду увек су јој били на првом месту.

Таквих бораца и здравствених радника никад није много.

Станојевић Надежда

БУДУЋНОСТ ПРОШЛОСТИ

Жељко Јеж је рођен 1953. године у Ваљеву. Завршио је гимназију у Ваљеву. Филозофски факултет, група за археологију, завршио је у Београду. Тренутно ради у истраживачкој станици Петница. Бави се археолошким истраживањима најстаријих пећинских станишта: НЕОЛИТ ГОРЊЕ КОЛУБАРЕ. Ваљевом и његовом облашћу у средњем веку. Тренутно се припрема за наставак ископавања на стадиону "Крушик" са проф. Борћем Јанковићем. Објављује стручне радове у југословенским археолошким часописима: "Археолошки преглед", "Археологија Југославија", "Гласник САД", а ван земље у "Journal of field archeology".

(ТГ): Дакле човек у односу према историји није мајмун?

— Да.

(ТГ): Али Дарвин каже да смо постали од мајмуна?

— Можда... Али са сигурношћу није нађен прелазни облик.

(ТГ): Ако је археологија пронашла шакоперку, где је сакривен толики облик живота познат као човек а који се налази на размеђи између мајмуноликог и човеколиког еволутивног степеника?

— Човек је историјско биће јер му је свест кумулативна. Преставља да је било (нешто) пре њега. Он стално преиспитује своју прошлост. Друштво оптерећено лажним митовима о себи мора нужно да у једном тренутку своје историје буде суочено са истином.

(ТГ): Постоје ли друштва која мисле да она ј е д и н а постоје?

— Када имаш догматску представу о историјској истини, нужно си у позицији да релевантну историјску истину занемариш.

(ТГ): Да се вратимо на Ваљево?

— У Ваљеву је последица оптерећења догматском свешћу најприсутнија у свери културе и политике. Стоји релевантна историјска чињеница да смо ти и ја нпр. где год отишли ван Ваљева—увек били људи који долазе из града чија околина прави добру ракију, где је за време рата био развијен четнички покрет!? Зна се да је Ваљево имало и било једно од јачих комунистичких упоришта Србије. Ваљево је град рођен у Драгутиново време, крајем тринаестог века. Да је то тако показала су наша истраживања на простору градског стадиона "Крушик", пронађени су остаци цркве са зиданим споменицима. Натписи, један међу најдужим натписима: говори о томе да је сахрањен син великог тепчије (човек који је водио земљишну администрацију), врло висока функција код краља Милутина. Ти остаци су јако уништени; делом је у томе суделовао и паланачки дух мада искрено говорећи, у првом попису 1948. год. тај Драгутинов остатак није узиман у обзир, мада је помињан у литератури деветнаестог века код М.Б. Милићевића. Тај посао са малим бројем стручњака није могао боље ни да се обави. За нас, најважније од свега што је ту нађена ктиторска гробница, али у њој није сахрањен великодостојник већ обичан монах.

(ТГ): Како се у ствари због таквог односа према историји очувао тај натпис?

- Тај натпис ортограф, лексички врло је значајан у Србији (на слици). Доктор Борђе Јанковић је дошао у Ваљево по задатку Археолошког друштва Србије да направи запис о срдњевовној Србији. Дошавши у Ваљево, пуким случајем налетео је на тај надгробни камен. Тако је почело откривање потпуно непознате ортографије са најдужим текстом.

(ТГ): Завод?

- Завод је потребан овом граду јер је одавно Крагујевачки завод био немоћан да се ухвати у коштац са проблемима на овом подручју. Међутим Завод чине дела, а дела реализују људи. Рад у заштити је најосетљивија делатност која захтева комплетну личност способну да историјска факта, дух традиције; време и трајање у прошлости оживи сада, у овом цивилизацијском тренутку, и у нама развије представу о трајању неког споменика који буди људски порив у нама.

(ТГ): У чаршији се прича, колају гласине да директор завода прима 30000.дин. Шта ви мислите о томе, с обзиром да је културни ди-нар све тањи, а да толико тога у култури овога града треба завршити, поткрпити?

- Прво, такве ствари ме не интересују, оно што ме интересује било би да ли Завод у оснивању заслужује својим радом и својом делатношћу да му директор има толики лични доходак, ако заслужује ја бих му дао још више.

(ТГ): У Ваљеву постоји једна клима крајње нетолерентна када је у питању ИСП. Због чега таква суревњивост?

- Запараложену средину боли кад неко крене да мења мјену чамотињу. Дух је светлост, знање је моћ, а паланка све то нема; паланка би да игра своју вечиту непроменљиву игру; њена дијалектика је обрнута-промена је њена смрт.

(ТГ): У току си културних збивања града - шта мислиш о Тешњарским вечерима?

- Страшно, колико ту врви од људи! Па то је живући простор! Београдска Скадарлија је лицидерско срце, кич; најгнуснија новокомпонована подвала! У Тешњару људи живе и ако хоћеш Славене у Тешњару људи и умиру! Цистерна, сво оно пластично ђубре, тај отров цивилизације! У глуво доба ноћи то је наша Порториканска четврт, да би негде у току дана све изгледало као да си на обали неке мале левантинске луке, а у прве вечерње сате, док јара бије из плочника као да си у некаквом малом градићу Јадрана...

(ТГ): Може ли још нешто да се дода Тешњарским вечерима? Може ли да дође до промене радног времена? Нпр. од двадесет два часа увече па све до три часа изјутра-барем у току сезоне у петак и у суботу увече.

- Све треба те пустити слободном избору људи. Једина иницијатива треба да потекне од њих. Талко се добија ренесансни град слободних људи.

разговор водио
Славен Радовановић

м(ксе)ца по(м)бра
 гї. а(ь)нь прѣстави
 се рабъ б(о)жи ѿпрем
 а зовомъ г(о)р)гь
 великого тепьу-
 не синь въ дни кра-
 ла стѣпана сина к(рала)
 дроша а поста-
 ави га брата него-
 въ лазарь а до т-
 аг[аа ѿ]сеи цркви
 [...̃.] ѿ.к.и[...]
 [...]т... слав(а) г(оспод)ѿ [когѿ]
 свръшивъшѿ ле[тѿ]
 з

Текст натписа надгробног
 споменика Јепрема Ђурђа

ЗАВРШЕН ЈАВНИ КОНКУРС ЗА ИЗРАДУ ИДЕЈНОГ
РЕШЕЊА ГЕНИЈАЛНОМ ВОЈСКОВОЂИ

Коначно - културна јавност Југославије, дочекала је да - 16. септембра 1987., негде после 13 часова - сазна да су: Душан Николић, вајар из Земуна и Коља Милуновић, вајар из Београда, освојили прве две награде за идејно решење споменика војводи Живојину Мишићу у Ваљеву.

Добитник II награде, Коља Милуновић, у свом идејном решењу дао је болну, апокалиптичну визију рата и учешћа српског народа у њему. Сва крв и кости српског народа просути су широм светских ратишта кроз сва, и за сва, времена! Лебде српски ратници као анђели добра, мада кроз њихове наоружане скелете, хуче ветрови историје - српско, топовско месо је, иако мртво, усправљено кроз векове! То је топовско месо, Балканског православног сељака и Словена створило је и утемелило, крвљу и костима, Југославију - ову нашу Отаџбину! Страшна је та визија Милуновићеве идеје - она прочишћава и наново тера човека, овог данашњег, да преиспита и, још више, учврсти своју љубав према Југославији! Живи душу своју не би огрешио - да је ово идејно решење прогласио првим.

Иначе, идејни рад Коље Милуновића споменик Вуку Караџићу прихваћен је као првонаграђени и рад на њему је поодмакао.

Прво идејно решење вајара Душана Николића (цела фигура) делује инпресивно својом мирноћом, достојанственим и пренапрегнутим унутрашњим енергијама ратникове личности. Оне пулсирају кроз доминантну вертикалу, по оси фигуре, и у складу телесног покрета су телесног покрета у коме су се синхронизовале најконтрадикторније масе природног ног материјала од кога је фигура сачињена. Покрет тела до суптилности дефинише и наговештаи наговештава античку форму која налази своју естетску пуноћу у оном простору између догледа, шака и израза шака и израза на лицу - лављу упорност којом се овладала историја, надишао тренутак рата; у самој линији чела, одакле се све в и д и ! Положај Николићевог генијалног војсковође је положај који се налази у легенди! Али из многих легенди бије дах пакла и хвата нас страх - овде, напротив!, згранути смо и прочишћени, спашени пред хаосом историје! Овде устајемо, налазимо снаге за колективним опстајањем, стапамо се са вечношћу!

Каква ће то бити чудесна и величанствена фигура! Само да се не изгуби ова хармонија покрета и линија материјала (бели мермер) која је достигла духовни степен јединства - то основно правило античке форме. Како ће само задрхтати и последњи интелектуални кеса-рош; како ће се само, у своме бесчашћу, трипут презнојити пре него што изрекне своје мишљење о овом у м е т н и ч к о м делу!

Гура нас, ова визија Николићеве идеје, у бескрајни простор Словенског мора! Где смештамо личност тринаестог детета, чобанчета из Струганика - међу какве војсковође за које нема смрти док постоји људског времена? Док има историје - међу оне који су је надилазили енергијом свог генија? Поред: Душана Немањића, Александра Невског, Петра Великог који је, Словенским морем, самлео оне који су хтели са Запада, крвљу и огњем, на Исток; и који је уништио 1709. године на Полтави Карла XII! Уз Кутузова и Суворова - Јана Собјецког, великог Пољака који је одбацио азијатско копито под Бечом и тако спасао Европу!

Ево, како кроз Историју, хита чобанче из Струганика и млади бечке, папистичке легије пакла, како их баца у сам пакао, тамо где им је место и где је "вечни шкргут зуби" и где је хладно од њиховог сопственог зла.

И, видећемо, ако нам је таква историјска судбина, као у визији Коље Милуновића, како устајемо кроз Историју, као из мртвих, и корачамо, корачамо јер морамо! Морамо! И добијамо Пеку Дапчевића, Петра Драпшина! Јер, ту одмах, иза другог људског рата - схватиће наши унуци. И биће опет у епском простору, као у нашој усуђеној античкој, протејској драми! Опет ће нас грејати из историје, Драпштин, Пеко и Брадоња, а ми морамо корачати! Морамо, или ћемо нестати из Историје.

И, на крају, вредело би да напоменемо: нови галеријски простор ваљевског Музеја, после изложбе Ситарда, још једном је потврдио, овим културним кораком, своје изузетно место и функцију унутр српске културе. Морамо схватити - превазилазимо оквири провинције или барем, у најгорем случају, не признајемо да смо САМО ТО!

После срећно и успешно приведеног краја на послу око Спомен комплекса Струганик - упитали смо Симишу Бранковића, директора Музеја: Шта има да дода речима које је изговорио др. Радош Љушић, експерт за историју прве половине 19. века, да је Спомен-комплекс у Струганику капитални подухват у југословенској култури.

- Ово није претереивање што ћу сада рећи! Да није било сељака ваљевског краја Струганик не би био ово што јесте! Приложници овог комплекса ницали су са свих страна! Људи су откидали своје емоције и нудили нам за Спомен-дом. Људи су, плачући, нудили своје ратне фотографије, писма, предмете и успомене са којима су прошли кроз ратни вихор. Чували су те предмете боље него музеји и организације које би требало тиме да се баве!

С. Радовановић

АВАНЗОВАЊЕ У ВОЈНОЈ СЛУЖБИ	
ЧИН	ДАТУМ УНАПРЕЂЕЊА
ПИТОМАЦ - КАПЛАР	1. ЈУН 1875.
ПИТОМАЦ - ПОДНАРЕДНИК	1. МАЈ 1876.
ПИТОМАЦ - НАРЕДНИК	1. ЈУН 1876.
ПОТПОРУЧНИК	10. ДЕЦЕМБАР 1876.
ПОРУЧНИК	23. АВГУСТ 1882.
КАПЕТАН ИИ КЛАСЕ	7. МАРТ 1887.
КАПЕТАН И КЛАСЕ	14. ЈАНУАР 1891.
МАЈОР	15. АВГУСТ 1893.
ПОТПУКОВНИК	7. МАРТА 1897.
ПУКОВНИК	19. МАЈ 1901.
ГЕНЕРАЛ	2. НОВЕМБАР 1912.
ВОЈВОДА	17. ДЕЦЕМБАР 1914.

ОДЛИКОВАЊА ВОЈВОДЕ ЖИВОЈИНА МИШИЋА (1886 - 1926)

ОДЛИКОВАЊЕ

МЕСТО И ГОДИНА

КОЛАЈНА ЗА ХРАБОСТ	! СРБИЈА, 1876.
ЗЛАТНА МЕДАЉА ЗА ХРАБОСТ	! СРБИЈА, 1877.
МЕДАЉА ЗА РЕВНОСНУ СЛУЖБУ	! СРБИЈА, 1878.
СПОМЕНИЦА РАТА 1876-1886	! СРБИЈА, 1880.
МЕДАЉА ЗА ХРАБОСТ	! СРБИЈА, 1885.
СПОМЕНИЦА РАТА 1885-1886	! СРБИЈА
МЕДАЉА ЗА ВОЈНИЧКЕ ВРЛИНЕ	! СРБИЈА, 1887.
СПОМЕНИЦА ВИДОВДАНА	! СРБИЈА, 1890.
ОРДЕН СВЕТОГ САВЕ IV СТЕПЕН	! СРБИЈА, 1895.
ОРДЕН БЕЛОГ ОРЛА IV СТЕПЕН	! СРБИЈА, 1901.
ОРДЕН ТАКОВСКОГ КРСТА III СТЕПЕНА	! СРБИЈА, 1898.
ОРДЕН ТАКОВСКОГ КРСТА II СТЕПЕНА	! СРБИЈА, 1903.
ОРДЕН МИЛОСРБА	! СРБИЈА
СПОМЕНИЦА НА РАТ 1912, "ОСВЕЂЕНО КОСОВО"	! СРБИЈА, 1913.
СПОМЕН КРСТ 1913.	! СРБИЈА, 1914.
ОРДЕН КАРАБОРБЕВЕ ЗВЕЗДЕ СА МАЧЕВИМА IV СТЕПЕН	! СРБИЈА, 1913.
ОРДЕН КАРАБОРБЕВЕ ЗВЕЗДЕ СА МАЧЕВИМА III СТЕПЕН	! СРБИЈА, 1915.
ОРДЕН КАРАБОРБЕВЕ ЗВЕЗДЕ СА МАЧЕВИМА II СТЕПЕН	! СРБИЈА, 1917.
ОРДЕН КАРАБОРБЕВЕ ЗВЕЗДЕ СА МАЧЕВИМА I СТЕПЕН	! СРБИЈА, 1918.
ОРДЕН ДАНИЛА И ЗА НЕЗАВИСНОСТ	! ЦРНА ГОРА, 1913.
АЛБАНСКА СПОМЕНИЦА	! ЈУГОСЛАВИЈА, 1920
СПОМ. РАТА ЗА ОСЛОБОЂЕЊЕ И УЈЕДИЊЕЊЕ 1914-18.	! ЈУГОСЛАВИЈА, 1920.

СТРАНА ОДЛИКОВАЊА

КРСТ ЗА ВОЈНЕ ЗАСЛУГЕ	! АУСТРОУГАРСКА, 1888.
ОРДЕН МЕДИДИЈЕ, II СТЕПЕН	! ТУРСКА, 1900.
ОРДЕН СВЕТОГ СТАНИСЛАВА, II СТЕПЕН	! РУСИЈА, 1912.
ОРДЕН СВЕТОГ БОРБА, III СТЕПЕН	! РУСИЈА, 1915.
ОРДЕН ЛЕГИЈЕ ЧАСТИ, IV СТЕПЕН	! ФРАНЦУСКА, 1914.
ОРДЕН ЛЕГИЈЕ ЧАСТИ, III СТЕПЕН	! ФРАНЦУСКА, 1915.
ОРДЕН ЛЕГИЈЕ ЧАСТИ, II СТЕПЕН	! ФРАНЦУСКА, 1916.
ОРДЕН ЛЕГИЈЕ ЧАСТИ, I СТЕПЕН	! ФРАНЦУСКА, 1919.
РАТНИ КРСТ СА ПАЛМОМ	! ФРАНЦУСКА, 1916.
ОРДЕН ЦРВЕНОГ КРСТА	! ЕНГЛЕСКА, 1913.
ОРДЕН КУПАТИЛА, II СТЕПЕН	! ЕНГЛЕСКА, 1915.
ОРДЕН ВЕЛИКОГ КРСТА СВ. БОРБА И МИХАИЛА И СТ.	! ЕНГЛЕСКА, 1916.
РАТНИ КРСТ	! ИТАЛИЈА, 1915.
ОРДЕН ИТАЛИЈАНСКЕ КРУНЕ, I СТЕПЕН	! ИТАЛИЈА, 1918.
ОРДЕН РУМУНСКЕ КРУНЕ, II СТЕПЕН	! РУМУНИЈА, 1916.
ОРДЕН СВЕТОГ СПАСИТЕЉА, I СТЕПЕН	! ГРЧКА, 1918.
СРЕБРНА МЕДАЉА ЦРВЕНОГ КРСТА	! ЕНГЛЕСКА, 1920.
ОРДЕН ЗА ИЗВАНРЕДНЕ ВОЈНЕ ЗАСЛУГЕ (ПОСМРТНО ОДЛИКОВАН)	! САД, 1926.

ЗА ПРАВЕ ЉУДЕ НА ПРАВИМ МЕСТИМА

(ТГ): Како тумачиш велико интересовање које је изазвао први разговор с Тобом?

- Вероватно да се ради о темама које су блиске јавности нашег града, а сем тога, мислим да се о проблемима у сфери културе Ваљева не говори довољно конкретно и отворено. Чини ми се да су се у овом тренутку до те мере нагомилали проблеми у култури, да се мора хитно направити оштрији рез, јер је стање постало неодрживо.

(ТГ): Због чега је, по Твом виђењу, такво стање?

- У првом реду, указао бих на неодржив положај културе и културних делатности које је неки "мозгоња" сврстао у сферу - потрошње, па је и став такав као да је у питању роба, мерљива на тржишту и подложна трampi, а не - духовно стваралаштво. Други проблем је да, сем часних изузетака, челни људи културних институција Ваљева нису квалификовани за ту врсту послова. (Овим не кажем да су без добре воље или ма каквих способности, већ само - без потребне стручности за те послове). Лично, не замерам превише тим "људима на погрешним местима", из простог разлога што нису за ту сферу делатности ни квалификовани, већ ми више сметају они који су утицали и директно омогућили да ови људи дођу на таква места. Рецимо, Завод за заштиту споменика културе овог града води политиколог који нема никакве везе са заштитом споменика, а сем тога је та институција већ годину дана у фази конституисања, без јасног програма рада.

Други пример је такође илустративан. Дом културе као, можда, најважнија институција културе у граду - има свега два запослена лица са високом стручном спремом. Слично је и са Домом омладине и тако даље. Онда није чудо што нам је култура и културни живот, у овом тренутку, такви да не задовољавају критеријуме једне развијене културне средине. Оваква ситуација онемогућује садржајнији дијалог с једне стране између културних институција, које су и иначе затворене, а с друге стране - између културних средина ван оквира нашег парохијског атара. Зато је илузорно говорити о институцијама културе као о "радним телима" у оном како су то, рецимо, схватили творци марксизма.

(ТГ): Зашто си раније нагласио да је један од битних услова изласка из ове ситуације, у првом реду, сређивање односа у издавачкој делатности, схваћеној у ширем смислу?

- Креатори културне политике, у свом схватању таквог делања, изгубили су из вида просту чињеницу да ниједна од културних институција, било да се ради о Галерији, Музеју, Дому културе, не може извршити битнији културни утицај на средину у којој постоји, без подршке њеним напорима од стране, рецимо, локалног листа, радија, издавача, односно - часописа за питања културе. Писана реч је ту најмоћнија, јер се преко ње упознајемо са стваралаштвом и оценама стваралаштва у сфери и науке и уметности. Лако је доказати, као што сам већ наводио пример Шејкине изложбе, да Галерија - као институција југословенског значаја - једноставно не може без часописа који би адекватно пратио њене програме, ођеке њеног рада и не може без издавача који би штампао монографије из те области.

(ТГ): Зна се да си један од људи који се највише залажу за издавање оваквог часописа у Ваљево. Можеш ли да нам кажеш који су разлози да, и поред свих напора, та идеја и до данас није реализована?

- Заиста могу са сигурношћу да констатујем да је већи број захтева у култури Ваљева успешно реализован, сем овог часописа (основани су: Културно - просветна заједница, Завод за заштиту споменика културе, а отвориће се ускоро Салон фотографије и сл.). Што се тиче часописа, о његовом покретању одлучивало се више пута. Један од озбиљнијих, конспиративнијих (!) састанака одржан је на Дивчиба-рама пролетос, где су о њему одлучивали, углавном људи који готово да и немају никакве везе са писаном речи. Несхватљиво је да о часопису одлучују, рецимо, писац романа који се продаје на килограм, а који сам у културном животу Ваљева уопште није присутан ни за њега дубље заинтригиран. Чуло се да је он препоручио, уместо часописа, отварање некаквог мегаломанског филмског студија... Ово наводим само као пример куда нас могу одвести уско лична виђења оваквих проблема.

(ТГ): Видиш ли излаз из те ситуације?

- Без обзира на тренутне велике тешкоће у реализацији те идеје, група ентузијаста, међу којима сам и ја, решила је да, до Нове године, изда пробни, "нулти број" овог часописа за културу, у скромном тиражу.

(ТГ): Који још проблем сматраш битним за нова, боља решења у сфери културе?

- У првом реду - решавање проблема простора за рад. Неодржив је рецимо, да Матична библиотека "Љубомир Ненадовић" - Ваљево, егзистира у садашњим, више него скромним условима. Такође, мислим да је неопходно преуређење дела простора Дома културе и Дома омладине - у једну камерну сцену, на којој би се одвијао занимљив културни живот (модерно позориште, монодрама, књижевне вечери и слично). Нажалост, ниједна од ових идеја - насталих дугогодишњим посматрањем потреба културног живота града - није наишла на разумевање, те није ни конкретно реализована.

(ТГ): Једно питање о твом личном раду: у јунском броју листа "Идеје" читали смо твој приказ изложбе "Лепенски Вир", Милића Станковића. Припремаш ли нешто ново?

- Надам се да ћу, до краја ове године, припремити за штампу "Трактат о превладаном надреализму", а осим тога, изгледа да ћу успети да допринесем да једна планинска школа постане прави мали културни центар тог краја - Лесковица.

(ТГ): А Твој прилог култури Ваљева?

- Мој евентуални допринос у овој сфери делимично зависи од мене, а већим делом од оних који су надлежни за реализовање културних програма. До сад сам, углавном, сарађивао са Народним музејом, Матичном библиотеком и "Напред" - ом, а после ових разговора - могуће да је и то неизвесно...

Разговор водила:

Светлана Јевтић - Петронић

СУДБИНА КЊИГЕ

(ТГ) Повод да се обратимо за овај разговор јесте каталог и изложба старих књига које су похваљене у библиотеци ваљевске Гимназије. Кажите нам нешто о томе.

-Старе и ретке књиге својеврсно су културно благо библиотеке која их поседује, увећавају њен значај али је и обавезују. Школска библиотека поседује више стотина књига штампаних пре краја 19.века (на језицима југословенских народа и на страним језицима: француском, енглеском, руском, немачком). Потреба да се овом фонду посвети адекватан третман изражава се континуирано више година, али та неминовна потреба посебно је добила у активности у овој години када се обележава јубилеј Вука Караџића. Библиотечка секција на себи примерен начин укључила се у обележавање годишњице Вука Караџића врло разноарним програмом рада, који између осталог садржи: издавање свих књига насталих од краја 19.- тог века из књижног фонда библиотеке, у засебан фонд. Библиографска обрада књига из тог фонда, израда и штампање стручног каталога за тај фонд књига, организација изложбе старих и ретких књига и њена презентација у Ваљеву и општинама субрегиона, и рестаураторско-конзерваторска заштита књига које у тематском смислу представљају културно-уметнички новитет. Програм је усвојен од Образовно-васпитног већа школе и савета библиотеке и прихватили смо се посла.

(ТГ) Како су стизале такве књиге у библиотеку Ваљевске гимназије?

- Ваљевска Гимназија једна је од најстаријих обртазовно-васпитних институција у западној Србији. Од првих дана своје делатности постала је расадник прогресивне омладине која ће претежно својим делом имати запажену улогу као део интегралне интелигенције ваљевског краја, Србије и не ретко шире. Иницијатори и оснивачи ове знамените институције формирали су и читалоницу (библиотеку) као њен саставни део. У динамичној историјској фази кад се национална свест српског народа еманциповала и тежила ка потпуној независности српске државе, многи знаменити Ваљевци огласили су се поклоницама, за то време импозантним бројем књига. Треба истаћи да је један од дародаваца и Љуба Ненадовић познати писац из ваљевског краја. Забележено је да је Љуба Ненадовић "економ" из Врачевића уступио своју личну библиотеку од 207 књига школи, приликом усељења у данашњу зграду. Дакле основни извори стицања књига у библиотеку били су поклони грађанства, родитеља ученика, професора, бивших ученика и ученица, као и организовано прикупљање књига од стране активнијих ученика организованих у разне дружине као нпр. "Чика Љуба", "Слога" итд. Овај канал за прилив књига је и данас најзначајнији (70%). Ради илустрације навешћу да је пред Први светски рат 1913/14.шк.год. библиотека располагала са око 5000. књига а, после Првог светског рата сачувано је свега око 3000. књига. Други светски рат био је поразнији. Данас се из тог периода сачувало око 300/400 књига.

(ТГ) Шта те књиге значе данас?

- Значај ових књига је вишеструк: културно-историјски, научни и образовно-васпитни. Из каталога се могу добити информације о књигама које су стизале у Ваљево и које су Ваљевци читали, о образовним и културним потребама грађана. Преко збирке ђачких уџбеника могу се изводити закључци о стању педагошке мисли и праксе тог периода. Многе књиге имају карактер правог научног извора за историју српског и других народа који су живели на Балкану итд. Те књиге уопште су живи културни споменици, сведоци једног начина живота... У ствари какав је значај ових књига донекле илуструје и велико интересовање културних посланика и научних радника за каталог старих и ретких књига. Јављају ми се људи из Београда, Крагујевца, Лазареваца, Ужица и других градова широм Србије тражећи да им пошаљем каталог. Изложбу и појам каталога старих и ретких књига забележили су "Борба", "Вечерње новости", "Политика", "НОН" и "Напред", а и радио Ваљево је емитовало репортажу о старим и ретким књигама. Све то сведочи да значај ових књига превазилази границе школе и града у који су стигле и у коме су се сачувале, те да треба да постану брига шире друштвене заједнице.

(ТГ) Изложба и каталог старих и ретких књига изазвали су пажњу културне јавности. Шта им је циљ?

- Појава каталога старих и ретких књига као и изложба имају задатак да обавесте ширу јавност о књигама штампаним у прошлом веку, које су се сачувале у Ваљевској гимназији и (каталог) пружи помоћ стручним и стваралачким напорима појединаца и институција у области науке и културе. Каталог има вредност научног извора из кога могу да се изводе подаци разноврсног карактера: О распрострањености књига, њиховим корисницима, њиховој научној и књижевној вредности... О улози и месту Ваљева у фонду српске културе и знања. Врло информативан предговор о књигама и каталогу дала је др. Марија Исаиловић.

(ТГ) Шта сад, какви су вам даљи планови?

- Ваљевска гимназија располаже са знатним бројем старих књига на страним језицима. Наставићемо овај посао на формирању фонда старих и ретких књига и очекујемо да ће СИЗ културе имати разумевања и пружити одговарајућу помоћ за њихову обраду и приказивање јавности.

Разговор са професором
Јованом Племићем вођен у редакцији

ERRATA

У прошлом броју Т.Г. (бр.3) поткрала се омашка у тексту Б. Пиргића, насловљен текст: ЗАПИС О ПОЕЗИЈИ СРЕТЕНА КУШАКОВИЋА (стр.9)

- дванаести ред одозго, стоји: "ступу", а треба: "ступи" - други ред одоздо, стоји: "вредност", а треба: "верност"

*

Омашком у прошлом броју Т.Г. (бр.3, стр.4) текстови: ГОРА РОМАНИЈА, БОРЧАНИНОВА УЛИЦА и НИШТА СЕ НИЈЕ ПРОМЕНИЛО, потписани су погрешним именом. Извињавамо се аутору Славици Ристовић и надамо се да то неће реметити нашу даљу сарадњу.

Ко је први писао о Тешњару као споменику културе?

"Тешњар као споменик културе", лист "Напред", Ваљево број 592 од 26.02.1960. године.

Писао Бошко Јеремић, тада директор Народног музеја у Ваљеву.

(редакција Т.Г.)

МЛАДИ И МОДА

МОДНИ ЧАСОПИСИ

Да ли вам се често догађа да стојите неодлучно и збуњено пред киоском, изложени прекорном погледу нервозног продавца, јер једноставно не знате шта изабрати из те гомиле лепо аранжираних, знаних и незнаних, познатих и мање познатих часописа? Поглед вам прелази преко многобројних ревија: "Свијет", "Практична жена", "Уна", "Базар", "Нада", "Свет", "Ана". Са насловних страна магазина смеше вам се лепотице добро увежбаних поза, из области филма, позоришта, културног и јавног живота.

У раскораку између породице и посла, тренуци одмора за жену су веома ретки и кратки. А баш ти женски часописи представљају најчешћу и најјефтинију врсту забаве. У свету илузија заборављају се све бриге, проблеми, несташнице, криза морала, пад духовних вредности, једноставно се нестаје у лепшем, безбрижнијем свету где живе "неки други људи и где се догађају праве ствари".

Већ на једној од првих страна чека вас хороскоп који прориче занимљиву будућност на приватном и пословном плану. Затим следи серија разних текстова о лепоти и нези лица и тела, а ту су и неизбежне успешне и мање успешне дијете. Али ту није крај. Све је то занемарљиво у односу на новости из живота светског џет-сет друштва са свим познатим и непознатим лепим, богатим и славним личностима, и мање лепим пикантним детаљима.

Можете ли замислити женски часопис без извештаја из париских и лондонских модних кућа, украшених великим сликама манекена и фото-модела и ништа мање познатих модних креатора?

Затим нас обасипају великим саветима који не доносе никакву помоћ и изванредним предлогом како да уредите стан величине 28 м да личи на Резиденцију Раџива Гандија.

И таман помислите да је вашим мукама дошао крај, на реду је љубавни роман у наставцима... И никад краја.

Било који женски часопис да отворите и евентуално почнете да читате наићићете на исте ствари и исте теме: феминистички покрет, положај жене у друштву, бескорисност мушкарца са једне, а дијете, хороскоп и трач-рубрике с друге стране.

Одлучите се!

Головић Александра

БЕЖАО СА ЧАСОВА - ЗБОГ КОШАРКЕ

Септембар је, месец када његова генерација одлази у војску. Ипак ни испраћај најбољег друга у Сомбор није спречио ни утицао на то да се Радомир Симић-Симбе не одазове нашем позиву. На тргу, уз повремене коментаре Саше Обрадовића, текао је један спонтан, искрен разговор...

(ТГ): Како си тренутно?

- Осећам се бедно.

(ТГ): Па, можемо да почнемо?

- Можемо.

(ТГ): Основна црта твог карактера?

Тренутак ћутања, а затим Сашин глас:

- Могу ли ја да одговорим на то питање? Симбе је најједноставнији, најискренији, најбољи - чује се смех присутних.

(ТГ): Шта је утицало на тебе да се определиш баш за тај спорт?

- Сама Друга школа - традиција и то што се у њој доста играла кошарка.

(ТГ): Колико тренираш дневно или недељно?

- Тренирам најмање четири сата дневно; због тога не могу да излазим у град као сви остали...

(ТГ): Постоји ли утакмица која ти је остала у сећању по нечему?

- Постоји. У Крагујевцу, пре отприлике пола године, било је пола коша разлике за Металац и 30 сец. до краја, а онда сам направио намеран фаул. Изгубили смо лопту, затим слободна бацања и лопта за њих... Наравно, изгубили смо, а стварно сам добро играо, дао сам више од пола постигнутих кошева.

(ТГ): Како је било против Звезде? Јеси ли знао да ћеш тако добро одиграти?

- Знао сам да могу добро да играм, али има ту треме, ово оно, неко је морао да преузме одговорност, ја сам то урадио и одиграо. Сашино питање: Како се ти Симбе, осећаш кад изађеш пред публику која навија за тебе? Је л' ти фино?

- Јесте, фино ми је. Искрено да ти кажем, мислим да ме уопште не примећују.

(ТГ): Да ли те упоређују с неким нашим познатим кошаркашом?

- Не знам да ли ме упоређују. Нисам још ништа постигао да би ме упоређивали.

(ТГ): Чак ни твој стил?

- Покушавам да нађем неки свој стил.

(ТГ): Да ли би прешао у професионалце?

- Ја бих волео, али треба пуно да се проигра. Зато сам и одложио војску за годину дана, да бих покушао да проиграм, мада мислим да немам шансе.

(ТГ): Зашто си такав песимиста?

- Не, нисам песимиста. Тако је. Ако не успем, планирам да останем бар овде и да играм.

(ТГ): Да ли би ти помогло да одложиш војску за још годину дана. Можеш ли то?

- Могу, али нећу.

(ТГ): Зашто?

- Па, не знам. Не могу да ти одговорим на то питање.

(ТГ): Да ли је школа имала разумевања за твоје обавезе?

- Није, никако - бежао сам са часова да бих стизао на тренинге.

(ТГ): Бавиш ли се још нечим сем спортом?

- Само кошарком.

(ТГ): Јеси ли ускладио приватни живот са тренинзима?

- Мој приватни живот су тренинзи.

(ТГ): Шта радиш у слободно време?

- Једем, спавам, излазим у град.

(ТГ): Читаш ли нешто?

- Тренутно "Судију" од Драшковића.

(ТГ): Шта намераваш даље?

- Намеравам да дам прву годину на вишој (Земун - криминалистика), али не верерујем, јер има тринаест испита, затим да идем у војску, а по повратку да се бавим кошарком.

(ТГ): Имаш неког идола?

- Почек, мада није неки идол, али мени се свиђа.

(ТГ): Хвала ти.

- Хвала и вама.

Разговор водиле Радић-Јосиповић

СПОРТ

карате

БИТИ ЧОВЕК МАШИНА

Млади седамнаестогодишњи спортиста Ваљева, првак Југославије у својој категорији, солидан ученик, добар друг, једним именом - Бајић Александар. Заједно смо провели оне две године "промашеног школовања" тако да смо и овај интервју могли почети у том стилу.

(ТГ) Прво нешто за твоје обожаватељке. Тип девојке која ти се свиђа?

- Да је добар човек...

(ТГ) То зато што си ти такав, или ти то недостаје?

- Ха, ха, ха...Захтевам то зато што сам и сам такав, затим да изгледа фантастично; рецимо тип Дорис Драговић.

(ТГ) После Гимназије како ти се чини Техничка?

- Осећам се изузетно, мада ми недостају лепе девојчице.

(ТГ) Шта читаш - можда стрипове?

- Не читам стрипове, не губим време без везе.

(ТГ) Шта мислиш о местима за излазак младих?

- Мислим да фали један диско клуб.

(ТГ) С'обзиром да вероватно не очекујеш овакав ток разговора, прешли бисмо на уобичајено питање. Како си почео?

- Почео сам 20. октобра 1984. године да тренирам. На то је утицао Душко Сопчић.

(ТГ) Твој, и успеси твојих другова, требало би да значе да су услови у Клубу одлични?

- "Изузетни". Одвратни море. Апсолутно незадовољавајући.

(ТГ) Како прихваташ то што си омладински првак у својој категорији?

- Сасвим нормално.

(ТГ) Шта је тајна твог успеха?

- Имам изузетне природне способности, трчим 100м за 12 сец., скачем у даљ 6,10м, радим 90 склекова без престанка, али и поред урођених предиспозиција и рад је утицао на то, велика одрицања, затим изузетни стручњаци, који ме воде од самог почетка.

(ТГ) Где усавршаваш те своје тако добре физичке способности?

- На стручним семинарима које воде инострани мајстори, баш у јулу је био један у Задру. Ту су били Мијазаки из Јапана, иначе живи у САД-В. дан (што значи осми мајсторски степен) - шотокан стила, стручњак за Фу-контакт карате, као и Артур Кoen (девети дан) теквондоа, Корејског каратеа, тренер Америчке полиције.

(ТГ): Који стил ти се више свидео?

- Свиђа ми се Фу-контакт. Добио сам похвале од Мијазакија, па сам одлучио да изучавам бокс, пошто је то комбинација каратеа и бокса.

(ТГ): Да ли би се бавио професионално каратеом? Може ли од тога да се живи?

- У нашој средини нема шансе - то је као да играш кликера, али у иностранству би већ могло.

(ТГ): Зашто мислиш да се бавиш каратеом? Зато што га волиш, или ти не иде школа?

- Зато што га волим. После мислим да завршим ДИФ, а онда да постанем тренер каратеа.

(ТГ): Колико ти карате одузима од слободног времена?

- Па, пред такмичење тренирам и по 6 сати дневно, с'тим што и ујутру трчим 5-7 км на Пећини. Међутим, у периодима када немам такмичења деси се да не радим и по 20 дана.

(ТГ): Шта за тебе значи бити у форми?

- Бити човек машина.

(ТГ): Европско првенство је већ ту. Да ли си почео са припремама?

- Требало би да буде прве недеље фебруара у Мађарској, али то није сигурно. Што се припрема тиче сваког дана треба да почнем.

(ТГ) Шта очекујеш на Европском првенству?

- Бићу први.

(ТГ): Шта мислиш о људима који имају црни појас? Колико ти треба да достигнеш њихов ниво?

- Ја сам изнад њих.

(ТГ): Али ипак, да ли постоји неко ко ти је идол?

- Бил Валас (светски шампион у Фу-контакт), Пинда (светски шампион у тешкој категорији) Доминик Валери.

(ТГ): Имаш ли више среће или несреће у спорту и животу уопште?

- Колико сам среће имао говори и моја повреда када сам могао да изгубим око. Ето, како је почело. Али сам срећан човек. Задовољан сам собом.

Разговор водиле Радић-Јосиповић

АФОРИЗМИ

Политичар је решио да импресионира народ својим говором. Али тек када је стао пред микрофон видео је да му га нису написали.

Све ми се више чини да су наши политичари еразмисти, а не марксисти. Јер, оно што раде је права похвала лудости.

Руководиоцима сам увек веровао. Сада сам верник.

Не морате проверавати датум. Политичари су трајна роба.

Слободно крчите шуме. Фали вам још дасака у глави.

Временом растемо. Некада смо били мала земља, а сада смо велики дужник.

Глупак признаје да је глуп само глупљем од себе.

Љубитељ кавеза: "Желео бих да ми ухватите ову слободну реч."

Ко ће коме него свој своје. Да скине главу.

Од камена темељца камена спотицања само је један корак.

Неверни слуга постаје верна копија неверног господара.

Самица с погледом на вешала резервисана је само за угледне противнике.

У будућности рачунамо на нове снаге. Старих људи.

Дуг језик је облак над будућношћу.

ПРИЧА О ВАЉЕВСКОМ РОКУ (4)

ШТА РАДИТИ ДАЉЕ ? ? ?

Специјално за Тешњарског гласоношу, настављамо наше рок интервјуе. Овај пут разговарамо са Жикицом Филиповићем, свршеним гимназијалцем, човеком који је одрастао у породици где се музика веома цени и који познаје прилике у ваљевском року.

(ТГ) Дакле, Жиле, да почнемо од класичних питања ове рубрике: шта ти се свиђа у ваљевској рок сцени, шта ти се не свиђа, шта би ти урадио да се ваљевски рок постави на праве ноге ?

- Ја бих кренуо мало уопштеније. Рекао бих то да је у задње време било доста покушаја да се ситуација у култури побољша. Били смо сведоци разних манифестација као што су Вечери у дворишту, сесн свирке, Цез фестивал, али све то је било само побољшање у старим оквирима летаргије, која је завладала Ваљевом. Целу културу, под чијим окриљем се налази музика воде људи који су неадекватно образовани и постављени на та места. Пример за то су први људи две најважније институције: културне и културно-информативне.

Ово су, дакле, били покушаји, али остало је да у корену треба променити, значи довести неке млађе људе, али опет, не по сваку цену, тј. не треба кретати на неки јуриш. Млади Ваљева су показали да су способни. То смо видели на приредби за 15. септембар. Треба мењати, али не са неким погледом "све старо је било без везе, све ново ће бити супер". Треба се држати традиције, али и осавременивати поглед на културу.

Што се тиче питања шта бих ја мењао, ту нисам баш компетентан да то кажем. Ваљево је мали град и сад не можемо тражити да такав град има културни живот метропола. Међутим, доста тога се може урадити. Поменимо отварање Модерне галерије, која значи веома много Ваљеву. Били смо сведоци многих сјајних изложби, које не бисмо могли видети да се није дошло на идеју да се стара зграда преуреди у изложбени простор.

Исто тако би требало наћи једну просторију, где би се уредио рок клуб, у којем би људи могли неспетано да свирају и да размењују мишљења, часописе и ноте, јер знамо да у нашу земљу, из Европе, не стиже много тога што доприноси подизању нивоа музичке свести.

(ТГ) Један од догађаја Ваљевске рок сцене су и рок вечери у Дому омладине. Међутим могло се приметити да, док је једна група свирала, других пет је слушало, док се није измењало свих шест. Није било нимало публике. Зашто ? Мислиш ли да ту има утицаја Радио Ваљево са својим омладинским емисијама и уопште шта мислиш о пропаганди ваљевских група ?

- На Радио Ваљеву неке емисије већ постоје и то је уреду, али задовољити се неким идејама, а не реализовати их, то не води ничему. На већ поменутој станици већ постоји неколико омладинских емисија, али колико су те радио емисије помогле да се млади музичари афирмишу, то је већ друго питање. Те емисије доприносе томе да се само чују групе које су се већ афирмисале, а то су бесмртни "Долар", којима ја честитам упорност, али ништа више од тога, и Нова земља, која је ипак мало музички образованија. Међутим, они су већ кренули у джез, јер су увидели да од рока у Ваљеву "нема леба". Види се да људи беже од рока. Зашто ? То је друго питање. Наравно, у томе и ОК СБД има умешане прсте, пошто она креира омладинске програме.

(ТГ) Како једна група може да се пробије у Валјеву, па и више?

- Прво да кажем, да је квалитет валјевског рока на веома ниском нивоу. Далје, да би једна група могла да се пробије мора да има да има добре демо снимке. Сад да не причам које проблеме има једна група да би снимила добре снимке, првенствено новчане. Поменућу само да сат снимања у добром студију кошта 2-3 милиона, а да би се једна ствар снимила потребно је минимум 2-3 сата снимања. Друга ствар су инструменти, који су веома скупи, а трећа ствар је слободно време.

(ТГ) Шта мислиш о Тешњарским вечерима ?

- Тешњарске вечери су покушај да се постојеће стање измени, али опет то мије оно најбоље. То то је као кад црташ линију руком, и то радиш све боље и боље то дуго времена, а и најлошији ленјир ће то урадити боље и брже. Значи да би нешто стварно променио, мораш то коренито менјати.

(ТГ) Будућност рока у Валјеву.

- Рок као форма се полако губи, али музика увек има будућност као уметност.

(ТГ) Шта мислиш о примени компјутера у музици.

- Незгодно је кад постанеш роб компјутера. Међутим, није битан начин на који се музика изводи, важно је да је та музика урађена на професионалан начин. Компјутеру треба прићи знанјем и срцем, и онда тај компјутер може да проговори веома осећајно, као гитара и виолина. Не треба бежати од тога, јер то је напредак који је нужен и који се не може изменити. Примера ради знамо колика је бука дигнута око електричне гитаре, да ће она уништити музику, а знамо да је данас незамисливо свирати добре рок ствари без електричне гитаре.

(ТГ) Шта фали нашим средствима јавног информисања и пропагирања, и зашто млади много више воле стране групе, плоче и песме него домаће?

- Па основна предност на страном је што су медији приватизовани, што је добром бизнисмену важно да продуцира добру групу, да би добро зарадио и ту нема веза и везица. Тражи се само квалитет. Код нас је обрнут случај. Наравно, постоје паметни људи у ЈРТ, али то је један у стотину. Фали нам закон тржишта, који ми немамо, и зато свакав бофл пролази на тржиште. Продукују се само они народњаци, који немају никакву музичку вредност.

(ТГ) Хвала ти Жиле на разговору, и желимо ти успеха у твом даљем раду и уједно сретан пут у војску.

- Хвала и вама.

разговор водио
Душан Малешевих

УРЕДНИЧКА БЕЛЕШКА

Дошао је крај нашем четворобројном дружењу "Тешњарски Гласоноша" се опрашта од свог дивног домаћина. Уз напоре, и онако пршавог школског динара, домаћин је, Валјевска гимназија, изашао у сусрет целом Празнику овог града. У низу многобројних овогодишњих културних манифестација ова школа испраћа свој дуг према свим младима који желе, да путем артикулисаних јавних речи, изразе своју ставу живота, своја схватања времена у коме живе.

Предлажем да следеће године ти млади буду на челу овог листа. Јер - ПРОМЕНА може да учини оно што младост жели.

Тешњарски Гласноша : година I број 4, 19. септембар 1987. год.

редакција овог броја:

Жељка Голубовић
Светлана Јевтић Петронић
Наташа Радић
Слађана Јосиповић

Главни уредник: Славен Радовановић

Технички уредник: Југослав Кандић

Зам. тех. уредника: Душан Малешевић

Секретар редакције: Марин Татијана

Опрема корица: Душан Арсенић

Гештет. тех. опрема: Миливоје Милинковић

Овај број ТЕШЊАРСКОГ ГЛАСНОШЕ штампан је у просторијама Ваљевске гимназије. Лист је ослобођен дажбина у периоду свога излажења. Тираж: 125 примерака, на 18 страна.

(за директора В. Андрића)